

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

L.

Sveti Anton je prišel ob svojem misijonskem potovanju v mesto Rimini v Zgornji Italiji pri jadranskem morju. V tem mestu je bilo silno veliko krivovercev, kateri sami niso hoteli poslušati svetnikovih govorov, pa so tudi še hujskali in odvrčali dobro ljudstvo, naj ga nikar ne hodi poslušat: Bog pa ne zapusti svojega ljubljenca, marveč mu pride čudežno na pomoč. Zgodi se oni veliki čudež, katerega bi človek skoro ne mogel verjeti, ko bi ne bil spričan po toliko tako zanesljivih pričah.

Nekega dne gre iz mesta na obrežje jadranskega morja, kjer se izliva reka Marekija, poklekne, goreče opravi molitev, naredi čez morje znamenje svetega križa in zapové ribam, naj se približajo na vrh vode: „Pridite, brezumne ribe, pridite in poslušajte besedo Gospodovo, ker se nezvesti krivoverci branijo jo poslušati!“ Na te svetnikove besede se prične čudovit prizor: morje se začne gibati in na površju se prikaže množica raznovrstnih rib, velikih in malih, ki urno kakor v procesiji plavajo proti sv. Antonu in se z glavami po koncu razvrstijo v najlepšem redu, kakor vojaki pred poveljnikom; najmanjše prihitijo prav blizu, za njimi se postavijo ribe srednje velikosti in v ozadju, kjer je globočja voda, ostanejo največje ter vse mirno in pazljivo pričakujejo besedij svetega čudodelnika. Sedaj se prične pridiga, kakoršne še ni slišal svet: „Ribe, stvari božje, slavite Gospoda in zahvaljujte ga, da vam je dal za stanovanje tako plemenito prvino (element), kjer imate pribežališče pred nevihto in človeškim zalezovanjem. Vode je naredil tako čiste in prozorne, da morete tem lažje dobiti svoja pota in svoj živež. Bog vas je ob stvarjenju blagoslovil, da vas je v obilnejšem številu, kakor drugih živalij. Ob vesoljnem potopu ste ve jedine zunaj barke ostale žive in nepokončane. Vas se je poslužil Gospod, da je preroka Jona rešil smrti ter ozdravil slepega Tobija. Ve ste podale Gospodu davski denar, da se je mogel plačati davek zanj in za njegovega učenca. Ve ste tudi jedilo spokornikom, ki se mesa zdržujejo. Sam Odrešenik je po svojem vstajenju blagovolil vživati vaše meso v dokaz svoje človeške natore in svojega vstajenja od mrtvih. Da, Gospod je celo hodil po vaši prvini vam nad glavami in svoje učence si je izbral izmej ribičev, da jih je naredil ribiče ljudij, zato vas je tudi toliko nagnal v njih mreže. O, ve vse brezštevilne ribe, male in velike, in vse živali, ki se gibljete po vodi, slavite Gospoda in poveljučujte ga nad vse vekomaj!“

Po teh besedah, ki so jih ribe ves čas pazno poslušale, je nastalo mej njimi neko šumenje, nekatere so odpirale gobčke, druge z glavo migale ter čast skazovale Stvarniku, kakor so mogle. Poprej se niso umaknile z mesta, dokler jih ni sv. Anton blagoslovil in odslovil. Svetnik ves zavzet hvaležno pa očitaje, vzklikne: „Češčen bodi večni Bog! Zakaj ribe v vodi častijo svojega Stvarnika bolj kakor krivoverci, brezumne živali so bolj poučljive, kakor ljudje, kateri so zatajili svojo vero!“ A tudi ljudje, kateri so bili

trumoma privreli k morju, so bili silno presunjeni in ginjeni. Mnogi so glasno jokali, drugi pokleknili pred svetnika in ga prosili odpuščenja. To se vé, da je svetnik porabil to priliko in tako v živo popisal hudobijo greha, posebno krivoverstva, da se je spreobrnilo vse mesto razun peščice trdovratnih hudobnežev.

Črtice iz mušjega življenja.

Pri Muhovčevih so baš odvečerjali; dekla je pobrisala po mizi raztresene krompirjeve olupke in obile ostanke mlečne kaše. Gospodar Muhovec je godrnjal po stari navadi, da dekla skoraj vedno več odnese nego prinese na mizo, — a kaj se hoče? Otroci so otroci, družina pa tudi ne dosti boljja. Muham, katerih je bilo pri Muhovčevih vedno vse črno, je bila pa ta otroška nemarnost prav po volji, — kako prijetno se je srkalo hladno mleko z mize.

Po večerji so sedle, ali bolje, obesile so se muhe na okajeni hišni strop ter si pri svitu slabo brleče leščerbe pripovedovale vesele in žalostne dogodke minolega dne.

„Danes sem bila v mestu v šoli“, oglesi se jedna izmej starejih muh. „No, kaj me gledate tako debelo? Saj to ni Bog si ga vedi kaj tacega. Bila sem v šoli, pravim, in to ne v naši vaški šoli, v kateri itak do dobra poznam vse paglavce, — ne, bila sem v višji šoli v mestu. Kdo bi se tudi vedno in vedno potikal po kmetih, posebno če prebiva tako blizu mesta, kakor me. Ve seveda obirate se le bolj po kmečkih hišah, da, celo po hlevih in drugih zloglasnih kotih, moj duh pa hrepeni po višjem, po omiki, izobrazbi. Da se pa človek, — to se pravi muha — izobrazi, treba, da kakor človek pridno obiskuje šole. Naše ljudske šole do cela sita, sklenila sem danes, ogledati se nekoliko po višjih mestnih šolah.

Ko sem se zjutraj nakosila tu-le pri Muhovčevih pošteno, — mimogrede rečeno svetujem isto vsaki izmej vas, katera hoče potovati v mesto, kajti v mestu je slabo pa tudi nevarno za nas muhe; pred nosom nam zapirajo vrata in okna, sproti pospravijo vsako drobtinico raz mizo, nasprotno pa nam nastavljajo sladki a smrtonosni strup. V tem oziru je na kmetih mnogo bolje, posebno tu-le pri našem gospodarju, zato smo mu pa tudi me muhe dale lepo ime Muhovec. Po prelepi stari navadi zajema tu cela družina iz jedne velike sklede; nekoliko iz nerodnosti, nekoliko pa tudi nalašč, napravijo otroci tako imenovane „rimske ceste“ po mizi, katere so nam muham tako po volji. To vam je pravo mušje življenje! — Toda kam sem zašla! Kje sem že prenehala? Aha! že vem. Ko sem se tedaj pri Muhovčevih dobro nakosila, napotim se v mesto. Skozi odprto okno zletim v šolsko sobo, ter se vsedem v varen kotiček, da si odtodi brezskrbno ogledam mestno šolsko življenje. In to vam je bilo življenje! Učitelja še ni bilo v šoli in učenci,